

JOË IMBERT - VIER

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στὰ γυμνά δέντρα τὸ φθινόπωρο ἀκουμπᾷ.
 Ὁ παγωμένος ἄνεμος, μετανιωμένος
 ποῦ σκότωσε ὅλα τὰ τριαντάφυλλα
 παραπονιέται καὶ οὐρλιάζει πρὸς τὸ θάνατο,

ὁ πληγωμένος κήπος μᾶς θωρεῖ
 σάν πρόσωπον ἀνθρώπου ποῦ πεθαίνει.
 Καὶ πάνω στὰ φύλλα ἀκούγεται
 τῆς νύχτας τὸ περπάτημα. Ὁ θεὸς βοηθῶς

γιατὶ ἡ σκιά τοῦ θά ξαναγυρίσει
 θ' ἀνατριχιάσει ἀπὸ φωνές καὶ μοιρολόγια.
 Κι' ἀπὸ τώρα ἡ καμπάνα τοῦ ἡχολογᾷ
 θροεῖ μέσα μας σάν γάτοια θύμηση !

Καὶ τὴν ὥρα τοῦ σμίγουν τὰ χέρια μας
 πὶὸ σφιχτά, δὲν ἀκοῦς
 στὸ χαμηλὸ καὶ βουβὸ οὐρανὸ
 τὴν φτεροῦγα τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ φεύγει ;

ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΜΕΤΑΦΡ. ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ, Δ. Μ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

QUE TES MAINS SOIENT BÉNIES, CAR ELLES SONT IMPURES
 "ORAISSONS MAUVAISES", REMY DE GOURMONT

Θυμᾶσαι κεῖνο τὸ πονεμένο σούρουπο τῆς ξομολόγησής ; Τὸ
 θλιβερὸ τὸ σούρουπο τῆς σιωπῆς καὶ τῆς εὐλάβειας, ὅπου τὰ
 πάντα γύρω μας κρατοῦσαν τὴν ἀνάσσα τους, καὶ τὴ ψυχὴ τους
 ὑψωναν δεητικά—γιομάτη τρόμο κ' ἔλεο—μπροστὰ στὴν ἀγωνία
 τὴν ἀργή, τῆς μέρας ποῦ πεθαίνει ;

— Ἀγέλαστη, γλωμῇ, συλλοϊσμένη, μέ, ἀνάμεσα στὰ φρόδια,
 τῆς ἔννοιας τὴ ρυτίδα, σίμωσες ἀμίλητη, καὶ κἀθισες κοντά μου.

Σοῦ ἔπιασ' ἀπαλότατα, τὰ χέρια τὰ τρεμάμενα—θυμιατήρια
 ἱερὰ ποῦ μέσα τους παντοτινὰ τὸ λιβάνι καίεται στὴν Ὀμορφιὰ καὶ
 τὴν Ἀγάπῃ—σὲ κύταξα πονετικά μέσα στὰ μάτια τὰ ἀνήσυχτα, τὰ
 φωτερὰ—ἀπάνεμα ἀραξοβόλια, ἢ πέλαγα φουρτουνιασμέν' ἀχνά ;—
 σοῦ φίλησα θρησκευτικά τὰ χεῖλια τὰ ὀδυνηρὰ—κυρτογραμμὲς
 βαριές ποῦ σπᾶσανε γελώντας γέλιο καῦμοῦ—καὶ σ' ἀρώτησα ἀδελ-
 φικά τὸ τί σὲ τυραννοῦσε μέρες τώρα.

Ἰκετευτικά μὲ κύταξες μὲ μάτια—ποὺ ἀγωνίες κρένανε—καὶ βιαστικά κατέβασες τὰ βλέφαρα πρὸς τὴν ποδιά σου, τί, δὲ μποροῦσες, δὲν κρατοῦσες τὴ ματιά μου. Καὶ μὲ μιὰ φωνή, μισόσβυστη, ξεψυχισμένη, ἀποκριθῆκες :

— Δὲν ἔχω τίποτα. Μονάχι τὰ σκοτάδια ποὺ σιμώνουνε—πάντα σὰν πελώρια μαῦρα πουλιὰ μαντατοφόρα θλίψης—μου κάμνουν τὴ ψυχὴ μου νὰ πονῇ.

— Μονάχα τοῦτο ;—Ναί.—Ψέματα ἀγαπημένη !—Γιατί ;—Γιατ' ἡ ψυχὴ σου μένει ἄφελη πάντα σὰν παιδιοῦ, γιατί δὲ ξέρει νὰ κρυφτῇ, γιατί ὅλα σου προδίνουνε τὸν πόνο, τὴ μετάνοια, τὴν τύψη, γιὰ κάποιαν ἁμαρτία !

Βαθύτερα τὸ κεφάλι ἔκυνες μὲ τ' ἀνυπόταχτα καστανὰ μαλλιά, σπασμοὶ σοῦ τράνταξαν τὰ νεῦρα τοῦ λαιμοῦ, κι' ἀνατριχίλες σοῦ ἀναταράξαν ρυθμικά τοὺς γυμνοὺς ὤμους. Πιότερο, τὴν προσποίησι δὲ βάσταξες, καὶ ξέσπασες νὰ ξαλαφρώσης.

(Κι' ἀπάνωθε καὶ γύρω καὶ ὀλοῦθε, ῥόδα στὸν ὀρίζοντα, φλόγες καὶ πορφύρες. Μιὰ νεκρική γαλήνη σκέπαζε τὴ γῆς, καὶ μιὰ φουρτούν' ἀδάμαστη, ψυχότσαχίστρα, παράδερνε τὸ εἶναι σου).

— Κ' εἶπες : Ἀμάρτησα !... Ἀνάξια σου εἶμαι !... Καταράστου, διῶξε με !... Τὸ κορμί, τὸ στόμα, τὰ μάτια, τὰ μαλλιά μου, κι' ἄλλος τ' ἀπόλαψε !... Τῆς ἀγνότητος τὸ μῦρο ἔξεθύμανε καὶ τῆς χαρᾶς τὸ ἄρωμα μαζὺ—γιὰ πάντα καὶ ἀγύριστα !... Μὴ λυπηθῆς τὴν ἄπιστη !... Τὸ ἔλεος σου δὲ ζητᾷ !... Ἀμάρτησα !... Διῶξε με, τί, στάθηκα ἀνάξια σου !..

Σκυφτή, ἀφανισμένη, ταπεινή, καρτέραγες τὴν καταδίκη, δίχως ξεφωνητὰ καὶ κλάματα. Ἐγὼ πονοῦσα καὶ χαμαγελοῦσα, τί, σὲ λυπόμουν ! Θυμόμουν τὶς γητειὲς τῆς σάρκας σου, τὰ πλούσια τῆς δῶρα, τὶς μυστικὰς χαρὰς, τὶς κρύφτες ἡδονὲς τῆς, κ' ἔνοιωθα γὼ τὸν ἑαυτό μου, ταπεινό, κι' ἀνήμερο καὶ σκλάβο σου ! Κ' εἶπα :

— Εὐλογημέν' ἡ ὥρα ποὺ γλύστηρες στὴν ἁμαρτία, τί, τώρα ἡ ἀγάπη μου ἐθέρειψε !

— Εὐλογημένα σου τὰ πόδια, ποὺ βιαστικά, χαρούμενα, καμαρωτά, φέρανε τὸ κορμί σου καὶ σ' ἄλλῃ βρούση γιὰ νὰ δροσιστῇ, τί, τώρα πὺδ γλυκὰ θὰ γαργαλίζουνε τὶς χοῦφτες μου, τὴν ὥρα ποῦ—πουλιὰ κυνηγημένα ἀπ' τὸ χιόνι—ἐρχονται μέσα τους νὰ ξεσταθοῦνε.

— Εὐλογημένα σου τὰ χέρια, ποὺ ξένοιαστα παράδωσαν τὸ κλειδί τῆς ζώνης σου, τί, τώρα θὰ σκορποῦνε πὺδ σοφά, τὰ χάδια μέσα στὰ μαλλιά μου, καὶ πλουσιώτερα θὰ μοῦ ραντίζουνε τῆς καλοσύνης σου τὰ βάλσαμα !

— Εὐλογημένα σου τὰ στήθεια ποὺ ξένα δάχτυλα τὰ ζύμωσαν, τί, τώρα—σάρκινα λουλούδια—θὰ φουντώσουνε μὲ πλούσιους χυμοὺς, γιὰ νὰ δίνουνε μου, καρπερώτερο τὸ γάλα τῆς ἀγάπης !

— Εὐλογημένα σου τὰ χεῖλια τ' ἅπιστα, ποὺ μ' ἄλλα σμίζανε τὸ ἄρωμά τους, τί, τώρα, πὺδ ἡδονικά τὸ φιλὶ θὰ δίνουνε, τὴν ὥρα ποὺ νομίζουμε πὺς θὰ ποθάνουμε ἀπ' τὸν ἀπειρο τὸν πόνο τῆς ἀστείρευτης ἀπόλαψης !

— Εὐλογημένο σου τὸ στόμα μὲ τὰ σαρκοβόρα δόντια, ποὺ ἀχόρταστα, κι' ἀπὸ ξένα φροῦτα δάγκωσαν, τί, τώρα, πιὸ ματωμένο θὰ φαντάξῃ μου, ὅταν ἀνοίγῃ, γιὰ ν' ἀφίση τὴ θριαμβικὴ, σβραχνή κραυγὴ τῆς ἡδονῆς!

— Εὐλογημένα σου τὰ δολερὰ τὰ μάτια, ποὺ διψασμένα, διάπλατα ἀνοίξανε στὸ ὄραμα τῆς ἀπιστίας, τί, τώρα, πιὸ γοργὰ καὶ πιὸ καλόγνωμα, θὰ σκύβουνε ἀπάνω στὴ ψυχὴ μου, γιὰ νὰ τῆς σβύσουν τὴ βαρυνθυμίαν, ποὺ παντοτινὰ πλακώνει μας, ὅστερ' ἀπ' τὴν κούραση τὴν ἱερή.

— Εὐλογημένα τὰ μαλλιά σου,—τὰ βαθιά, τὰ πυκνά καὶ τὰ πολύβουνα σὰ δάσσο—ποὺ κι' ἄλλο στρατοκόπο, κουρασμένο σκιάσανε, τί, τώρα, πιὸ μυστηριακὰ θ' ἀργοκινιοῦνται, στὰ μέτωπά μας γύρω, γιὰ νὰ στεγνώσουν ἐλεήμονα τὸν ἴδρωτα ποὺ λούνει μας, τὴ στιγμὴ τῆς ἀγωνίας!

— Καὶ τρισευλογημένο τὸ φιλόξενο, βαθύ, ζεστό, κρεβάτι τῆς μοιχείας, μὲ τὰ νοτισμένα, τὰ λερὰ σεντόνια, τί, τώρα μεγαλόπρεπος Βωμὸς θὰ ὑψωθῇ, ἕτοιμος γιὰ ἱεροτελεστίες νέες, καὶ θυσίεσ ἀγνωρεσ!

Στήλωσεσ ἀπάνω μου δυὸ μάτια γιομάτα ἔκκληξη, λύπησιν καὶ τρόμο, κι' ἀλαλιασμένη σηκώθηξες νὰ φύγῃς κυνηγημένη ἀπ' τὸ σκιάχτρο τῆς ἀνεπάντεχης μου ἐπιείκειας. Μὰ σὲ κράτησα ἀπὸ τὴ μέση, σὲ τράβηξα σφιχτὰ ἀπάνω μου καὶ σοῦπα μὲς τ' αὐτί:

— Παιδί, φτωχὸ παιδί!

— Μάθε ν' ἀγαπᾷς τὸ ψέμα, τί, μέσα του μπορεῖ νὰ βρῇς μονάχα τὴν ἀπόλυτην ἀλήθειαν!

— Μὴ λυπᾶσαι, μὴν τρομάζεις τίποτα. Εἶσαι παντοδύναμη, κι' ὀρθοστηλώσου, ἀμείλιχτη μέσα στὴν πλᾶσιν! Ποιὰ μπόρεση, ποιὰ θέληση, τὴ Σάρκα σου, νὰ πολεμήσῃ, δύναται; Ψυχές, καρδιές, κορμιά, ὅλ' ἀνήμπορα λυγρίζουνε μπροστά της καὶ σωρεύονται.

— Εἶσαι ἱερή. Νόμοι δὲ σὲ ὑποτάσσουνε, οὔτε ἡθικές. Δὲν εἶσαι κτήμα μοναχὰ ἐνός. Ἀνήκεις σ' ὅλους.—Σ' ὅποιους ξέρουνε νὰ νοιώσουνε τὴν Ἥδονή. Καὶ θὰ δίνεσαι, ὅσο ἀβυσταχτες ὁρμές, σπρώχνουν τὸ κορμὶ σου ὅλο μπρὸς, σὲ νεῦρ' ἀλύγιστα, σὲ στήθειαν—κάστρα!

Εἶπα.

Μὴν πονεῖς... Εἶσαι παντοδύναμη κι' ὀρθοστηλώσου. Κι' ἂν τύχῃ καὶ πονεῖς ἀκόμα, θέλεις νὰ ξεχάσῃς;

— Νά, ἡ κόμαρη, ἑσπότη, σιωπηλή, μισόφωτη, ὅπως καὶ πρὶν μᾶς καρτερεῖ. Στέρεα τὸ κατώφλι θὰ περάσουμε, κλείνοντας ἀπ' ὅξω τὴν Τύψη, τὴ Ἐννοια καὶ τὴ Θύμησιν. Προσεχτικὰ τοῦ Ἱεροῦ τὴ θύρα, θὰ σφαλίζουμε, καὶ χαρούμενοι, ξανὰ θὰ βυθιστοῦμε μὲς στὴ σιωπὴ, τίς σκιές, τὰ μῦθα. Τίποτα βέβηλο δὲ θὰ ταράξῃ τὴ μυστικὴ γιορτή, γιὰτὶ θὰ βροῦμε μέσα κεῖ, μόνο τὴ Λήθη νὰ μᾶς καρτερῇ, γιὰ νὰ μᾶς νανουρίσῃ, μὲ τὸ τρισάγιο, τὸ ἐλεητικὸ τραγοῦδι τῆς!

Εἶπα.